உ

வைத்திய போதினி.

சித்திரப்படங்களுடன் கூடிய வைத்திய சம்பந்தமான
ஓர் மாதாந்த தமிழ்ப்பத்திரிகை.

புத். 2. | 1911-ஷ அக்டோபர்மீ | நெ. 10.

வேப்பமரம்.

இதற்குத்தமிழில் வேப்பமரம் அல்லது வேம்பம் என்றும் லத்தீன்பாஷையில் (Azadirahtae indica—அஜாடிராக்டா இன்டிகா) என்றும் இங்கிலீஷில் (Nim or Margosa Tree—நிம், ஆர், மார்கோஸாட்ரீ) என்றும் பேர். இம்மரமானது சர்வசாதாரணமாய் எல்லோருக்கும் தெரிந்த வஸ்துவேயாகும், விசேஷமாய் இந்தியாவின் மலைநாடுகளிலும் தோட்டங்களிலும் வீட்டுக்கொல்லைப் புறங்களிலும் காணப்படுகிற தௌபதை மாத்திரம் அநேகர் அறிந்திருப்பார்களேயன்றி அதன் செய்கை உபயோகம் முதலியவைகளைப்பற்றி அநேகர் தெரிந்துகொண்டிருக்க மாட்டார்கள் ஆகையால் அதைப்பற்றிச் சிறிதளவு கூறுவாம்.

வேப்பமரமனது வீடுகளுக்குத் தூண்களாகவும் உத்திரங்களாகவும் உபயோகப்படுவதன்றி மேஜை, நார்காலி, பெஞ்சு முதலியவைகளுக்கும் இவைபோன்ற அநேகவித தட்டுமுட்டு சாமான்கள் செய்வதற்கும் விசேஷமாய் உபயோகப்பட்டுவந்தபோதிலும், மனிதசமுகத்திற்கு இன்றியமையாத மருந்துப் பொருளாகவும் உபயோகப்பட்டு வருகிறது. அதாவது வேப்பம்பட்டையானது முறை ஜுரங்களைப் போக்கவும், ஜுரங்களுக்குப்பின் காணும் பலஹீனங்களுக்கும் ஓர் சஞ்சிவீயாய் இருக்கிறது. வேப்பமரத்தின் மேலிருக்கும் பட்டையைக் காட்டிலும் அதன் வேரின் மேலிருக்கும் பட்டையானது அதிக வீரியமுடைதாய் இருக்கிறது. இதன் வேர்ப்பட்டையை உலரவைத்து இடித்துத்தூள் செய்து வஸ்திரகாயம் செய்து வைத்துக்கொண்டு சீதஜுரம், முறைஜுரம், துர்பலம் முதலியவைகளுக்கு 1 விராகனிடை வீதம் தினம் ஒன்றிக்கு 3-4 ஆவர்த்தியாக ஜுரம் விட்டிருக்கிறபோது வாயில் போட்டுக்கொண்டு வென்னீர்விட்டு முழுங்கச்செய்யவும் அல்லது 5-தோலா நன்ருய் நசுக்கிய வேப்பம்பட்டையின் உட்பரணையுடன் 3-ஆழாக்கு வடிகட்டின சுத்தஜலம்கூட்டி 15 நிமிஷம் காய்ச்சி சூடாயிருக்கும் பொழுதே வடிக்கட்டிக்கொண்டு

முறைஜுரங்களுக்கு வேளை ஒன்றுக்கு 2-அவுன்ஸ் வீதமாக 2-மணிக்கொருதரமும், பலக்ஷீணரோகங்களுக்கு 1-முதல் $1\frac{1}{2}$ அவுன்ஸ் வீதமாகவும் தினத்துக்கு 2-தடவை கொடுக்கலாம். வெயில் காலங்களில் இக்கஷாயம் சீக்கிரம் கெட்டுப்போகுமாகையால் தேவையான அளவே அப்போதைக்கப்போது செய்து கொள்ளவேண்டியது.

ஆங்கில வைத்தியர்களோவெனில் வேப்பம்பட்டையை அடியில் வருமாறு பாவனத்திரவம் செய்து உபயோகித்து வருகிறார்கள். அதாவது நன்றாய் நசுக்கிய வேப்பம்பட்டையின் உட்பரணை $2\frac{1}{2}$-அவுன்ஸ், புருவ் ஸபிரிட் (Proof Spirit) 20-அவுன்ஸ் கூட்டி மூடிவைத்திருந்து 7-நாள் கிரமித்து நன்றாய்ப் பிசைந்து வடிகட்டிக்கொண்டு $\frac{1}{2}$-டிராப் முதல் 2-டிராம் வரையில் சுத்த ஜலத்தில் கூட்டி மேற்கண்ட ரோகங்களுக்கு தினம் 2–3, தடவை கொடுத்து வருகிறார்கள். இன்னும் வேப்பம்பட்டையை வெயிலில் உலர்த்தி இடித்து வஸ்திரகாயம் செய்து பற்பொடி சாமான்களுடன் கூட்டி பற்றுவைக்க பற்களிலுள்ள பூச்சிகள் போம். பட்டையைக்கஷாயம் செய்து வாய்கொப்புளிக்க வாய் விரணம் ஆறும். நாட்சென்ற வேப்பமரத்தின் சமூலத்தை இடித்துப் பொடிசெய்து நீண்ட நாள் சாப்பிடக்குஷ்டம் நீங்குமென்று ஆயுர்வேத புத்தகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

வேப்பிலை:—வேப்பிலையைமைய அரைத்து துஷ்ட விரணங்களுக்கும் கிருமியுள்ள விரணங்களுக்கும் வைத்துக்கட்டலாம். எரிச்சலெடுத்தால் சிறிது அரிசிமாவு கூட்டிக் களிக்கிண்டி வைத்துக்கட்டவும். இன்னும் வேப்பிலையை வென்னீர விட்டு அரைத்து துஷ்டவிரணம், அம்மைவிரணம், சொறிசிறங்கு முதலியவைகளுக்குப்போடச் சுகமுண்டாகும். வேப்பங்கொழுந்துடன் ஓமம், மிளகு, வசம்பு, பூண்டு இவைகளைச்சேர்த்து அரைத்துக் கொடுத்தால், வயிற்றுப்பொருமல், வயிற்றுவலி முதலியனபோம்.

வேப்பம்பூ:—இத்துடன் உப்பு, மிளகாய், புளி, காயம், கடுகு, உளுத்தம்பருப்பு முதலியவைகூட்டி துவையல் செய்து சாப்பிட்டாலும், அல்லது வேப்பம்பூவை ரசம்செய்து சாப்பிட்டாலும், மயக்கம், கிருகிறுப்பு, ஒக்காளம், அரோசகம், வாந்தி அதிபித்தம் முதலியனபோம். நாட்பட்ட புஷ்பத்திற்கு ஜன்னி மூர்ச்சை, வப்பம், நீடித்தவாதம், ஜிம்மகதோஷம், மலக்கிருமி, அரோசகம் இவைகள் நீங்கும்.

ஈர்க்கு:—வேப்பிலை ஈர்க்குடன், கறிவேப்பிலை ஈர்க்கு, நுணா ஈர்க்கு, எலுமிச்சன்ஈர்க்கு, சீரகம், லவங்கம், ஏலம், மிளகு, கொத்துமல்லி, இவைகளைச் சமனிறையாக் கூட்டி இடித்து

அதில் 2-விராகனை 3-அவுன்ஸ் வெந்நீரிலிட்டு ஒருமணிநேரம் மூடிவைத்து வடிகட்டி முழுமையும் ஒருவேளைக்குக் கொடுக்க, வாதபித்த சிலேஷ்ம ஜ்வரங்கள் முதலியனபோம். மேற்கண்ட விதமாய் கஷாயம்செய்து தினம் 2-3 தரம் கொடுக்கவேண்டியது.

வேப்பஎண்ணெய்:—இது கிருமிகளைப்போக்கும், விரணங்களை ஆற்றும், இன்னும் கரப்பான், கிரந்தி, மகாவாதம், ஜன்னி, ஜ்வரம் முதலியவைகளுக்கு வேப்பெண்ணையுடன் கடைச்சரக்குகள் கூட்டித்தைலம்வடித்துமேலுக்குபயோகிப்பது நாட்டு வழக்கம். மனிதர்களுக்கும் மாடுகளுக்கும் வயிற்றிலுள்ள புழுக்களைப்போக்கவும் பிரசவித்த ஸ்திரீகளுக்குகாணும் ஜன்னி, ஒரு விதமான வாதரோகம் முதலியவைகளுக்கு உள்ளுக்குக் கொடுத்தும் குணம் கண்டதுண்டு. இந்தியாவிலுள்ள நாட்டுப்புறத்து ஜனங்களிற் சிலர் வேப்பெண்ணையைத் தேய்த்து ஸ்நானம் செய்வதுமுண்டு. சிலவிடங்களில் விளக்கெண்ணை, இலுப்ப எண்ணைகளைப் போலவே வேப்பஎண்ணையும் விளக்கெரிக்கப் படுகிறது. ஆனால் சிறிதுகாலமாக நம்நாட்டிலிருந்து ஏராளமாக ஏற்றுமதியாகும வேர்க்கடலையைப்போலவே வேப்பங்கொட்டையும் ஏற்றுமதி செய்யப்படுவதைக் கண்ட இலங்கைக் கிருஷிச் சங்கத்தார், வேப்பங்கொட்டையை எவ்வித உபயோகஞ்செய்யலாமென்று பரிக்ஷிப்பதற்காக 3-அந்தர்கொட்டைகளை லண்டன் சாஸ்திர ஆராய்ச்சி சங்கத்திற்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள், அச்சாஸ்திரசங்க அங்கத்தவரான, மிஸ்டர் டன்றன்ஸ் என்னும் சாஸ்திரியார், வேப்பெண்ணையிலுள்ள துற்நாற்றத்தைப்போக்கி அதைச்சவுக்காரம் (Soap) மெழுகுவத்தி (Candle) முதலியன செய்யாலாமென்று எண்ணுகிறாராம். இதன்றி இன்னும் வேறென்ன பிரயோஜனத்திற்கு உபயோகப்படுமென்று பரிக்ஷிக்கப்பட்டும் வருகிறதாம். ஜெர்மனியில் செய்யப்படும் சிவப்புச்சாயங்களுடன் வேப்பண்ணையையும் கூட்டிச்செய்யலாமென்று கண்டு பிடித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் எண்ணைகூட்டிய சிவப்புச் சாயமானது உறுதியும் விசேஷித்தகுணமுடையதா மென்பதையும் முதன்முதல் நம்மவர்களே கண்டுபிடித்தவராவர், இப்பொழுதும் கூடஇந்தியாவில் எண்ணைச்சாயம் அனேகவிடங்களில் செய்யப் படுகிறது. இவ்வகைக்காரணங்களினால் இனி வேப்பங்கொட்டைக்கும் கிராக்கியுண்டாகும்போலும். வேப்பம் புண்ணாக்கு நிலங்களுக்கு எருவாக உபயோகப்படுகிறது. வேப்பங்கள்ளுக்கு தீபன வர்த்தனகாரி குணமும், பலத்தை விருத்திசெய்யும் சக்தியும் உண்டு, வேப்பம்பிசினிக்கும் மேற்படி குணங்களுண்டு.

வேப்பமரமானது முக்கியமாய் விஷக்காற்றுகளையும் விஷக் கிருமிகளையும் நசிக்கச்செய்வதற்கு ஓர் அறியபெரிய சஞ்சீவி

யென்றே சொல்லலாம். இதைப்பற்றிக் காலஞ்சென்ற கான்பகதூர் டாக்டர் மோஹுதீன்ஷரிப் அவர்களால் இயற்றப்பட்டுள்ள Materia Medica of Madras, என்னும் புத்தகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதாவது. தன்னுடைய ஜீவிய காலத்தில் தாம் சென்னை ராயப்பேட்டை ஆஸ்பத்திரிக்கருகிலுள்ள வீட்டில் குடியிருந்ததாயும் அக்காலத்தில் சென்னையின் பலபாகங்களிலும் விஷபேதியானது விசேஷமாய் வியாபித்திருந்தும் ராயப்பேட்டை ஆஸ்பத்திரிக்கருகிலுள்ளவர்களை அந்நோய் பீடிக்காமலிருந்ததற்குக்காரணம் அவ்வாஸ்பத்திரிக்கருகில் விசேஷமாய் வேப்பமரங்களிருந்ததுவே காரணமென்று கூறுகிறார். ஆனால் இதன் விசேஷகுணத்தை அநேக நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னதாகவே கண்டுபிடித்தவர்கள் இந்துக்களேயாவர். அதெப்படியெனில் வைசூரி, போட்டிருக்கும் வீட்டுகளின் முன்பக்கத்திலும் பின்பக்கத்திலும் வேப்பிலையைத் தொங்கவிட்டுவைப்பதும் வேப்பிலையை மெத்தையைப்போற்பரப்பி அதன்மேல் நோயாளியை சயனித்துக்கொள்ளச் செய்வதும், வேப்பிலையை விசிறியைப்போல்விசிறி அதன்காற்றை நோயாளி சுவாசிக்கச்செய்வதும், வேப்பிலையை அரைத்து அம்மைத்தழும்புகளின் மேல் பூசிவைப்பதும் அறிந்தமையோ அறியாமையோ யோசித்துப்பார்க்கவும். இந்துக்கள் இப்போதும் கூட இதைக்கையாண்டு வருவதை அநேகர் அறிந்திருக்கலாம். இந்துக்கள் இவ்விலையை இப்படிச்செய்வதின் கருத்துயாதெனில் மஹாமாரி, விஷபேதிமுதலிய விஷக்கிருமிகளை வேப்பிலை நசிக்கச்செய்கிறதென்பதுவேயாம். இன்னும் இதைபற்றி 1867-ம் ஸுத்திய மெட்ராஸ் மெடிகல் ஜர்னல் ஆவ்மெடிகல் சைன்ஸ் 11வது வால்யம் 105வது பக்கத்தில் டாக்டர், பழனியாண்டியவர்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதாவது, அசாத்தியமான பெரியம்மை ரோகங்களுக்கு, வேப்பங்கொழுந்துடன் சிறிது குண்டுமணிவேர் தூள் சேர்த்து 2-3 துளிஜலம் கூட்டி 5-கிரேன்ஸ் பிரமாணம் மாத்திரைசெய்து 14-பேர்களுக்குக் கொடுத்ததில் 13-பேர் சௌக்கியமடைந்தார்களென்பதுவேயாம். சிறிதுநாட்களுக்குமுன் தஞ்சையில் உயர்தர உத்தியோகம் வகிக்கும் ஓர் ஐரோப்பியருக்கு பெரியம்மை கண்டிருந்தபோது நமது இந்து சாஸ்திரத்தில் நம்பிக்கை வைத்து யாதொருமருந்தும் உட்கொள்ளாது வேப்பிலையை உள்ளுக்கும் மேலுக்கும் உபயோகித்துத் குணமடைந்தாரென்றால் இதைப்பற்றி அதிகம் எழுதுவானேன். ஆனால் மேனாடுகளில் இதன் அரிய சக்தியை சமீபகாலத்திலேயே கண்டுபிடித்து சாலைகளிலும், சோலைகளிலும் இம்மரத்தை விசேஷமாய்ப் பயிர்செய்ய ஆரம்பித்திருக்கிறதுடன் ஜுரம், முறைஜுரம், அதி

பித்தம், பலக்குறைவு, விஷபேதி, மகாமாரி, வைசூரி முதலிய ரோகங்களுக்கு இந்துக்களைப்போலவே இவர்களும் உபயோகிக்க லுற்பட்டு விட்டார்களென்று டாக்டர், George Watt, M. B. C. M. F. L. S. அவர்களால் இயற்றப்பட்டுள்ள Preliminary list of the Economic Products of India, என்னும் புத்தகத் தில் கூறபட்டிருக்கிறது. இதனால் நாம் அறியவேண்டியது என்ன வென்றால் தற்காலம் மேனாட்டார்கள் நவீனமாகக் கண்டுபிடித் ததாகச் சொல்லும் ஒவ்வொரு விஷயமும் நம்மவர்களால் அநேக நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னதாகவே கண்டுபிடிக்கப்பட்ட விஷமாயிருப்பது போலவே இவ்வேப்பமரமும் ஒன்றாயிருக்கி றது. ஆகையால் மனிதசமுகத்திற்கு இன்றியமையாத இவ்வரிய விருக்ஷத்தை ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் குடியிருப்பு வீட்டுகளுக்கருகில் பயிர் செய்து அதன் பலனை முற்றிலும் அடைவார்களென்று எதிர்பார்க்கிறோம்.

வைகறைத்துயிலெழு.

"வைகறையாமந் துயிலெழுந்து தான்செய்யும்
நல்லறமும் ஒண்பொருளுஞ் சிந்தித்து வாய்வதில்
தந்தையுந் தாயுந் தொழூஉதழுக—என்பதே
முந்தையோர் கண்ட முறை."

நமது மூதாதைகள் நமக்காகச் சேமித்து வைத்துப்போன அறிவுத்திரட்டிலெல்லாம் வெகு முக்கியமானது பரிசுத்தநிலை யின் அருமையையும் பெருமையையும் பற்றிய அறிவே. மனத் தூய்மையைப்போலவே தேகத்தூய்மையையும் மிகவும் புகழ்ந்து பாராட்டிப் பேசியிருக்கின்றார்கள். இத்தூய்மைகளிரண்டும் மிக்கு நெருங்கிய சம்பந்த முடையவைகளென்பதும், இவைகள் மனோசலனங் குறைவுபட்டு இரம்மியம் மனதிற் குடிகொள்ளுந் தோறு மெவருக்குஞ் சித்திக்கக்கூடியதென்பதுவுமே, நம் நூல் கள் அனைத்தும் முறையிடுகின்ற உண்மை. மனத்தெளிவும் தேக மனோசுகங்களைப் பொருத்தது. ஆதலின் இவைகளைப் பயக்கக் கூடிய வழிகளே மிக்க மேம்பாடுடையன. எவராலும் ஒப்பத் தக்கன. இவ்வழிகள் அநேக முளவேயாயினும், அவற்றுட் பொருட் செலவும் சிரத்தைச் செலவும் ஏதுவும் இல்லாமல் நமக்குத் துணைபுரியக்கூடிய சாதனமாய் வைகறையிற்றுயிலை விட்டெழுதலையாவது நாம் கைக்கொள்ளல் வேண்டும்.

சரீர சுகத்திற்கு நித்திரை இன்றியமையாதது. நித்திரை யும் தேகநிலைமையையும் காலநிலைமையையும் பொருத்தது. பக லிற் றூங்குதல் வியாதிக்கிடமாகும். நித்திரையுஞ் சலனப்படும்

இரவு உறக்கத்தையுந் துறக்கச்செய்யும். அஃதேபோல் இரவில் ஆகாரமுட்கொண்டு ஒருமணி நேரத்திற்கெல்லாம் தானே கண்ணிமைகள் கனத்து மூடுவதையும், மனம் தன்னையறியாமலே அயர்வதையும் நாம் பன்முறையும் நம் அநுபவத்திற் கண்டிருக்கலாம். அதுவே சரியான காலமென ஊகித்தறியவேண்டும். தேகமே இயற்கையின் ஒரு பாகமாகையால், இயற்கையானது தூண்டுமாறே நாம் அதனை இயக்குதல்வேண்டும். காலை நிலங்கிறும் வேளைவரவே, தானே தூக்கம் அகல, மனது கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தன்னைப் பிணித்திருந்த நித்திரைக்கட்டு நெகிழத், தலைகாட்டிச் சுவதந்திரம்பெற ஆரம்பிக்கின்றது. அதுவே நித்திரைக்காலம்போய் விழிப்புக்காலம் வந்து விட்டதென்பதற்கோர் பெரிய அறிகுறி. அநேகர்—பொதுவாய் வேலையற்ற சோம்பேறிகள்—இத்தருணத் தினையோர்ந்தும் ஓராதார்போல் திறக்குங் கட்க பாடங்களை இறுகமூடி, மனதைத்தானே தெளிவாகுங் காலத்தில் தெளிவுசெய்து கொள்ளாது, தம் சித்தந் தூண்டுமாறு, தம் படுக்கையில் அந்துமிங்கும் புரண்டும், தம் முளத்தில் தலையும் வாலுமில்லாத பல காரியங்களை அறைகுறையாய் நினைவுப்படுத்திப் பின் சடுதில் மறந்தும், சோம்பலென்னும் விஷத்தேதனை மாந்தித் தேக்கிச் சுகமடைய எத்தனிக்கின்றனர்கள். அந்தோ! மனமானது சதாவும் எதையாயினும் பற்றியே யிருக்குந்தன்மைத் தாதலால், ஒன்றையுஞ் செவ்வனே பற்றவொட்டாது. அதனை உழலச்செய்து, நாளடைவில் அம்மனத்தின் தீவிரத்தைக்கெடுத்துத் தம் தலையில் இங்ஙனம் மண்ணைவாரித் தாமே போட்டுக்கொள்ளுகிற விந்தைதானென்னே! காலையின் இரம்மியத்தையும், அது அளிக்கவல்ல மனோரதத்தையும் இவர்கள் சற்றேனும் அநுபவித்துச் சுகத்தை ஒருக்காலாயினும் பெற்றிருப்பரேல், இவர் இங்ஙனஞ் செய்யவும் ஒருப்படுவரோ?

"புத்தியதற்குப் பொருந்து தெளிவளிக்குஞ்
சுத்த நரம்பினற் றூய்மையுறும்—பித்தொழியுந்
தாலவழி வாதபித்தம் தத்தம் நிலைமன்றும்—அதி
காலைவிழிப் பின்குணத்தைக் காண்."

என்னும் ஆன்றோர் வாக்கும் அநுபவ வாக்கன்றோ?

அடாடா! காலைப்பொழுதின் பெருமையை எங்ஙனம் உறைத்தல்கூடும்! எங்கும் நிசப்தம். எங்குமோங்காரம். பொங்கிடுங் கடலும் வாய்மூடும். புஷ்பமுஞ் சற்றே விரிவுறும். நறுமணந் தூக்கும். தென்றலும்—இளந்தென்றலும்—செவ்விதின், மந்தகாசமாய் வீசும். ஆகா! என்ன நற்காக்ஷி! எத்தனை உடுக்கள் இருப்பதும் மறைவதும்! ஏது இச்செவ்வான்! பக்ஷிகள் மெல்லத்தொனி செய்யும். பாடும் பறக்கும். ஆக்கள் கறையும்

அகிலமும் விழித்தது............. அந்தோ! இத்துணைப் பெருமை சாலுங் காலைப்பொழுதினைத் தேடியானந்தியாவர் ஜென்மமும் பாழேயாகும். மாந்தருட் குழந்தைப்பருவம் போன்று, இது பொழுதிற் குழந்தைப் பருவமன்றோ! இனிமையுஞ் சுகமும், இன்பமுங் கனிந்து, தாமே சுரக்குஞ் சமையம். களங்கமேயற்றுத் தீபவெண்பரப்பினை யொத்துக், கண்டதைக் கேட்டதைக் கவரும் வான்திறமை வாய்ந்து செறிவுறும் மணமும். ஐயோ! இதனையோ மறப்பது! இதனையோ ஒழிப்பது! மடமைதானென்னே!

இச்சுக மாத்திரமன்று. சாஸ்திரரீதியாக நோக்கினும் இக்காலையிலெழுதல் மிக்கு நன்மையைப் பயக்கு மென்பதில் ஐயமில்லை ஜீரணக் கருவிகள் சுத்தியாதலும், இரதத வோட்டங் கூடுதலுப், மலஜலம் வெளிவந்து தேகஞ் சுக்மடைதலும், நேத்திரங்கள் மூடியிருந்தன திறந்து மீண்டுங் குறையக்குறைய வெளிச்சத்திற் பழகுதலும், குரலினினிமை வாய்ந்தோடுதலும், வியர்வை ஒழிதலும்—இவ்வரிய காலைப்பொழுதிலேயே யன்றோ, விகாரமே தலையெடுக்காத வண்ணம், எதையும் இன்புறச்செய்யும் இவ்வேளையிலன்றோ—பாடகர் பழகுவதும், மாணவர் மனனஞ் செய்வதும்—பயன்பெறும்!

இவைகளையெல்லாம் மறந்து நித்திராதேவியை விடிந்தும் வருந்தியழைத்து அவளுக்கடிமைத் தொழில்புரியும் மாந்தரின் செயலை என்னென்று சொல்லலாம். காலவிரயமுஞ் செய்கின்றனரே. வாழ்நாளை வீண் நாளாக்கி மயங்குகின்றார்களே. அனுதினமும் காலை 7-மணிக்கு எழுந்திருப்பதற்குப் பதிலாக 5-மணிக்கு எழுவதாகக் கணக்கிட்டுப் பார்த்தாலும், வாழ்நாளானது ஆறிலொருபங்கு கூடுமென்பது தெரியரும். மேலும் பகல், முழுவதிலும், பல அவகாசக் குறைவுகளோடும், பல அசந்தர்ப்பங்கள் மத்தியிலும் தொடங்கிமுடிக்க இயலாத ஒரு கருமத்தை இவ்வதிகாலைப்பொழுதில்—எவ்வளவு சுருக்கத்திலும் எளிதிலும்—செய்து முடிக்கலாம்!

இவைகளை யறிந்துமோ, அறியாமலோ அநேகர் பெருந் தூக்கமென்னும் வியாதியிற் சிக்குண்டு நாளடைவில் நசிந்து கெடுகிறார்கள். இது மிகவும் பரிதபிக்கத்தக்கதேயாகும். அன்னோர்கள் இனியேனும் இயன்றவரை இத்தீர் வழக்கத்தை ஒழிக்க முயல்வதே அறிவிற் கடுத்த விஷயம்.

"வருந்தினால் வாராததொன்றுமில்லை."

இன்னும் ஒருவிஷயமுண்டு. அதாவது, இவ்வெற்றியொருவருக்கு இலகுவிற் சித்திக்கவேண்டுமானால், சில தினங்களுக்கு,

நன்கு பழகும்வரையாகிலும், மிக்கக் காற்றோட்டமும் எவ்விதப் பக்க மறைவும் இல்லாததான இடத்தில், மிருதுவென்ற பெயருமறியாத சரசரப்புள்ள படுக்கை விரித்து, நித்திரைசெய்து வரவேண்டுமென்பது அநேக உயர்தர வைத்தியர்கள் கொள்கை இது உண்மையிற் பயனளிக்குமென்பதே எமது நம்பிக்கையும். ஆதலின் இதனை ஒவ்வொரு ஸ்திரீ புருஷரும் கைக்கொள்ள வேண்டிய தவசியமெனச் சொல்லாமலே தெரியவரும்.

மாதர் மனோரஞ்சனியில் மிஸ்டர், V. N. கல்யாணசுந்திரம் B.A.

போதினுவும் பெப்பர்மேன்றும் ஒன்றல்ல போதின உற்பத்தியுறை பிசகு.

நாளது வருட வைத்தியபோதினி 8-வதுலக்க சஞ்சிகை 148-ம் பக்க முதல் சிலபக்கம் நிரவி பொதின இலையுற்பவமுங் குணமுங் கூரியவியாசங் காணப்படுகிறது. அது ஆட்சேபனைக் குரியதாலதனை சங்கிரகமாய் ஆருய்வோம்.

வெல்லப்பாகேனும் அரிசிவடித்த கஞ்சியாலேனும் நனைக்கப்பட்ட வைக்கோற் கற்றை புரிகள் சிலநாள் வைத்திருந்தாலவைகளை ஈக்கள் மொய்த்துவிடும். ஈ தங்கிய வைக்கோலை பருவமான ஸ்தலத்தில் புதைத்து மண் தூவி ஜலம்பாச்சிவர பொதின யுற்பத்தியாவதாக கூரப்பட்டன விசாரணைக்கு வரும்விஷயமெல்லாம் முண்மையாக நம்பி வெளியிடப்படாது, விஷயங்களை பன்முறை யாருய்ந்து பரீட்சை நிஸ்கரிசையான மேலுரைப்பதே நன்று சோதனைதேரியதும் கவரன்மென்று தாவர சாஸ்திரிக்கனுப்பி ஊற்சிதமானபின் வெளியிடுவது சாலவுஞ்சிறப்பு பின்பு யாரும் மருக்கமுடியாது. பொதின நிருபநேயர் கூற்றோ பின்வரும் மாசங்கையையுண்டாக்குகிறது, அவைகளை பொதின நேயர்போதிய காரணங்களுடன் கூரி வினுவுவாருகில் விடைகூரத்தடையிரு.

ஸ்தாவரசாஸ்திர கொள்கைப்படி புதினவித்து உற்பத்தியாக்கும் வர்க்கசெடியாக சேர்க்கவில்லை வித்தில்லாவர்க்கங்களுக்கு வேர், தண்டு, கிளை, இலை, இதுகளிலேதேனும் மோர் அங்கத்தில் முளைக்கும் சக்தியுண்டு அவ்வாறு புதினகிளைகளை பதித்து விர்த்தியாக்குஞ் செடியில்லமைந்திருக்கின்றன கிளையாலுண்டாகுஞ்செடியில் வித்து எப்படியுண்டாகும் வித்தில்லாபுதினவிரை ஈக்கள்கவருவதெவ்வாறு, வெல்லப்பாகால்லமைந்த வைக்கலில் விரை சேர்ப்பதென்ருல் நம்பமுடியாததே பொதின நேயர் கூற்றுப்படி வித்துளவாகில். புட்பநிறம், புட்பவடிவங்கவமைப்பு

புட்பநிறம் வித்து உற்பத்தி வண்டினுலா, காற்றினுலா, புட்பபுறவிதழ் அகவிதழ், ஆண்ணவயவம், பெண்ணவயவம், கொர்ப்பவரை, படங்களுடன்கூரினுல் வந்தனத்துடன் ஏற்று சாந்தமடையலாம், எப்படியும் வாஸ்தவம் தேசம்மரிய வேண்டுமென்றே கடைப்பிடி கொள்கைதான் னைவைதெரியவேண்டாவா

கிருஷிசாஸ்திரிகள் வல்லமை அபாரம் அளவிடலரிது முற்றிலுங் கூருவதசாத்தியம் சிறு உதாரணங்காட்டி மேற்செல்வாம்.

பப்பாளிக்காய் (பப்பாய்மரம்) தேங்காய் பருமனுக்கதிகம் பார்த்ததில்லை அந்தக்காய்பூசணிக்காயளவு கனதியாக்கினதாக தெரிவதாச்சரியமல்லவா! எலும்புத்தூளுஞ்சாம்பலுங்கலந்து 3கனஅடிமண் கொள்ளுந் தொட்டியில் மண்ணுடன்சேர்த்து 15-துளி டிஞ்சர்அயோடின் என்னும் மருந்து தெளித்து பப்பாளி விரை ஊன்றி ஜலம்வார்த்துவர 3-வாரத்தில் 8அங்குல உயரக்கன்றுண்டாகும். முன்போலவே எருவும் மருந்துஞ் சேர்த்த உரங்களை பூமியில் 6-கன அடி குளிவெட்டி வண்டல் மண்ணுடன் பரப்பிசிறிது மண்ணுள்ள வேருடன் கன்றைபரித்துநட 5-வாரத்தில் கணுக்கையளவு கனத்தில் தண்டுண்டாம். பின் பூமியிலிருந்து 6-அங்குல உயரத்தில் தண்டில் 1-அங்குல குளிவுண்டாகும்படி துவாரஞ்செய்து சிறு ரப்பர் குழாயிணைக்கப்படும். 1-புட்டியில் பாதி சீனிபோட்டு பாதி ஜலம்விட்டு நன்ருய்க்குலுக்கி ரப்பர் குழாயுடன் புட்டியைச் சேர்க்க வேண்டியது. 24-மணிநேரத்தில் புட்டிஜலம் பூருவும் மரம் உரிஞ்சிவிடும். 6-மாதத்தில் பூசணிக்காயளவு பருமன் காயுண்டாகி பழுத்துவிடுகிறதாம். வருடந்தோறும் மேற்கூரிய எருப்போட்டு அடிக்கடி ஜலம் பாச்சவேண்டும்.

இந்த பப்பாளிக்காய் பால்தான் வெஜிட்டெபில் பெப்ஸின் என்ற மருந்தாகிறது, சீரணம் விர்த்தியாக இங்கிலீஷ் வைத்தியர் உபயோகிக்கிருர்கள். இந்த மரப்பால் தொட்டு வலியுள்ள பல்லில் தடவ புண்ணுகி உடனே வலிநிற்கும். பருவுக்கு தடவ பரு மாறும், சீனியில் 2, 3-துளி பால் விட்டு சிறுவருக்குக் குடுக்க வயற்றிலிருக்கிற கிரிப்பூச்சியழிந்து வெளியாகும். வேகாததுவரம்புக்கு பப்பாளி இலை போட்டு வேகவைக்க நன்ருய் வேகும். பப்பாளிக்காய் கறியாக சமைத்து உண்பது சீரணம் விர்த்தியாம். காயை நருக்கி ஜலத்தில் போட்டுவைக்க பால் காயினின்று பிரியும் கறியாக்க வசதியாம். பழத்துடன் சீனிசேர்த்து சாப்பிடலாம் சர்க்கரைப்பாகில் பழம்ஊரவைத்து உபயோகிக்கலாம். காய்உப்பிலிட்ட ஊருகாயாக்கலாம். இதன்முழுப்பயனை பங்காளவாசிகளவ்வளவு தென்னிந்தியாவில் ஆதரிப்பதில்லை. அங்கு மாமிசவுணவுடன் இலை காய் சேர்த்து சமைக்க மாமிசம் மிருதுவாயிருக்கிறதாகச் சொல்லப்படுது.

பப்பாளி புதிய பருவம்போன்று புதினநிருபர்செய்து காட்டுவாறு இல் புதினவிரையுள்ள செடியாகலாம். அது வரைவித்துள்ளசெடியாக நம்பமுடியா, கரும்பு ஏகதேசமாய்ப்பூத்து விரையுண்டாகி செடியாவது போலமையக் கூடாதென்றுவிருக்கிறது?

புதினவிரையிருந்தாலுமதை கவர்ந்துட்கொண்டு எச்சமிடும் வண்ணம் ஈயின் அங்கமமையவில்லை ஈ முற்பாகம் 2-துதிக்கை நீண்டுள்ளதல்லவா! அதுவே உதடும். வாயுமாமென்று சாஸ்திரக்கொள்கை அதனால் தேன்போன்ற ஜலவஸ்துவை நுகர்ந்து நக்கலாமே தவிர வேறு உதவிசெய்யவியலா, தேனீமாதிரி ஈயின்காலில் சுரசுரப்பாயில்லாததால் எதையுங்கெளவி சேர்த்தற்கும்மிடமில்லை. விரைபோன்றதெதையும் ஈ எடுக்கக்கூடாததினல் அவை புதினவை விர்த்திசெய்யமுடியாது. ஆகில் பொதின நேயர்கொள்கை ஆதாரமெங்கே, வித்தில்லாத சம்பிரதாயங் கீழும்மில்லை மேலும்மில்லை என்றவாறு ஈக்களால் புதின பல்கமுடியாதென்றே சந்தேகமறக் கூருவோம்.

புதுச்சேரி இருசாங்க தோட்டத்ததிபதி, வெல்லப்பாகு நனைத்த சாங்குமண்ணுக மாரினதை பூமியில் தூவி பொதினயுற்பத்தி செய்ததாகவும் கூரப்பட்டன எந்தவிரையும் மண்ணுக்மாரினது முளைத்ததில்லை. வேறு எந்தவிரையும் மண்ணுகமாரியவை முளைத்ததாக கிருஷிஸ்தாவர சாஸ்திரிகள் ரூபிக்கவுமில்லை. பிரகிருதபுதினமட்டும் முளைத்ததாகக்கூருவதை ஒப்பதக்கதன்று, பிரான்சு சித்திரத்தொழிலபிவிர்த்தியில் கீர்த்திவாய்ந்ததே, மேன்மையான கிருஷி முற்றினதாக பிரஸ்தாபமில்லை. அதன் ஆளுகைக்குள்பட்ட புதுச்சேரி முறையை மட்டும் எப்படி நம்பலாம். அமேரிக்கா ஐக்யமாகாணம், ஜெர்மன்தேசங் கிருஷி சிரேஷ்டமானது, அதன் கொள்கையாகில் சந்தேகமர ஏற்கக்கூடும்.

பெப்பர்மென்றுயில் எசன்சா பெப்பர்மென்று பொதின இலைச்சாற்றில் தயாரிப்பதாக கூருவதும் பெரும்பிசகு, பெப்ரமென்று செடி வேருகவிருக்கிறது 2-தினிசையுந்தாவர சாஸ்திரிகள் ஒரேவகுப்பு செடியாய் வகுத்திருக்கிறார்கள். அங்கவமைதியிலொன்றுக வகுத்தாலும் மருந்துக்குணம் வெவ்வேருக வமைந்துள்ளன. மதருஸ் தேனம்பேட்டை அக்ரி ஆர்டிகல் சுரள்என்ற கம்பேனித் தோட்டத்தில் பெப்ரமென்று செடி விர்த்தியாய்க் கொண்டிருக்கின்றன, தேவையானவர்கள் அந்தத் தோட்ட சூப்பிரன்டென்றுக்கெழுதி வருத்திக்கொள்ளலாம்.

பொதினவினுபயோகம் மருக்கவொண்ண சிரேஷ்டமானது சமயம் நேர்ந்துளி பின்பு வைத்தியமுரை பேசுவோம்.

அன்போ டியைந்த வழக்கென்ப வாருயிர்க்
கென்போ டியைந்த தொடர்பு.

என்ற நாயனார்வாக்குப்பிரகாரம் தன்போலொற்ற மனிதசீவன்களிடம் அன்பு பாவிக்கவேண்டுமென்றும்.

பகுத்துண்டு பல்லுயி ரோம்புத னூலோர்
தொகுத்தவற்று ளெல்லாந் தலை.

என்றமுதுமொழிப்பிரகாரந் தான்அனுபவிக்கும் வைத்திய இன்பம் எல்லாவுயிர்களும் அனுசரித்து வாழவேண்டுமென்ற பேருபகாரக்கருயால் **வைத்தியபோதினி** ஆசிரியரால் வைத்தியமுறை வெளியிடப்படுகிறது. ஆசிரியர் கொண்ட தருமநியதியரியாமல் கிருஷி, வாணிபம், ஞானம், தொழிற்பயிற்சி முதலிய பலநிருபம் வெளியாய்க்கொண்டிருக்கின்றன. நிருபநேயர்பாலுள்ள அன்பின் மிகுதியால்வரும் நிருபங்கள் பிரசுரமாகிறது.

ஆசிரியர் கருணாசாகர மலிந்தளவிடாத தாயினுமதை யானந்திப்பதுக்கும் ஓர் வரையரைவேண்டும். கரும்பு ருசியென்று வேரோடுண்பார்களா, பத்திரிகையோ மிகச்சிறிது அதில்பலவிஷயமும் நிரப்பிவிடின் ஆசிரியர்கொண்ட தருமசிந்தனை எவ்வாறு நிறைவேறும், நிருபநேயர்களே நன்ருய் ஆலோசியுங்கள், வைத்தியமுறைமட்டும் விளம்புவது சாலவும்சிறப்பு. அவரவர்கள் நித்யபடித்தாவனுபோகத்தில் எவ்வளவோவைத்தியம் நடக்கிறது, அதுக்களை கூருவதுகூட தேசத்துக்கு அபார்க்ஷேமமுண்டாகும், எவ்வளவோ அருமையான சுதேசவைத்தியமுறை பிரருக்குரைத்து விடப்படாதென்று மரைந்தொழிந்தது கணக்குண்டா எண்ணிலடங்காவே! நாகரீகமலிந்த இக்காலத்தில் தெரிந்ததை வெளியிட்டால் அதிலுள்ள குணதோஷம்ம ற்றவர்களால் எடுத்துக்காட்டவும் மேன்மையான முறையேற்படும் தேசக்ஷேமமுந்தனக்குத்தானே விர்த்தியாகுமே.

அதிக சந்தாவுள்ள பேபர்யாவராலும் வாங்கமுடியுமா! ஆகவே குறைந்தசந்தாவுடைய நமது போதினியில் தங்கள் தங்கள் அபிப்பிருயம் தெரிவிக்க கூடாதா வென்று நேயர்கள் வினவக்கூடும். குறைந்த சந்தாவுள்ள மற்றவர்த்தமான பேப்பர்களில் கூறலாமன்ருே, பின்னும் நிருபங்களை எற்பதில் சந்தாதாரல்லாதவர்களிடம் பிரியமாயும் சந்தோஷமாயும் பெரிய பெரியஎல்லா பத்திரிகாசிரியர்களும் அங்கீகரிக்கிருர்கள். அன்னூர் வேண்டியதெல்லாம் சமாசாரம் மின்பமாய் இருக்கவேண்டியதே, நிருபர்களோ சந்தாவீந்து பத்திரிகை பெறுவோரிடம் பேப்பர் வாங்கி ஆனந்திக்கலாம்.

இவ்வளவு தூரம் பேசும் நிருபர்மட்டும் பொதினுமறுப்புக்கூர எது நியாயமென்று வினவக்கூடும், கிருஷி சாஸ்திரத்துக்கு கிருமிபாதையுண்டாயிற்றென்ற தொப்பலே விபசாயம்மாருன நிருபந்தோன்றினதால் அதன் உண்மை கூறியதேதவிரவோன்று, அதிலுங்கூட வைத்தியக்

கொள்கையை மிகுதியுந்தழுவியே கூறப்பட்டன. இதன் பின்போ வைத்தியவிஷயம் தவிர வேறுவிஷயம் பிரஸ்தாபிப்பதாக சிந்தனையில்லை. நிருபநேயர்களே வந்தனம் அவ்வாறேமற்ற நிருபர்களும் வைத்தியமே பேசுங்கள், தயைபுரியுங்கள் கனவான்களேமறுமுறை சந்திக்கும்போது சம்பாஷித்து ஆனந்தங்கொள்வோம், அப்போதத்தம் அபிப்பிருயம் வெளியாகுமல்லவா.

வே. ப. திருமலையப்ப முதலியார்,
இளும் வெள்ளக்கால், திருநேல்வேலி ஜில்லா.

சுகாதாரவிதிகள்.

ஆல்சென் என்பவரால் தேகசுகத்தைப்பற்றிய சிலவிதிகள் எழுதியிருப்பதை அடியில் வருமாறு எழுதுகிறேன் அவைகளாவன (1) சுத்தமுள்ளவர்களாயிருக்கவேண்டும். (2) உணவுபானுதிகளில மிதமுள்ளவர்களாயிருக்கவேண்டும். (3) வெயில் காற்று மழை முதலியவற்றில் தேகத்தை அதிகமாக வெளிப்படுத்தக்கூடாது. (4 எப்போதும் வேலையுள்ளவர்களாயிருக்க வேண்டும். (5) இரவை மனைவிமக்களுடன் வீட்டிற் கழிக்க வேண்டும்.

(1) சுத்தமுள்ளவர்களாயிருக்கவேண்டும். தேகசுகத்துக்கு சுசியென்பது முக்கிய காரணம். சுசியில்லாத எவனும் பலவானென்று பேர்பெறமுடியாது. ஆனபடியினுலே வேலைசெய்யும் உழைப்பாளிதான், தக்கபலத்தோடுகூடி வேலைகளைச் சரிவரச் செய்துவரவேண்டுமானுல் தன் உடம்பைச் சுத்தமாக வைத்திருக்கவேண்டும். என்பது நாம் சொல்லவேண்டுவதில்லை தன் கை கால் உடம்பு உடைமுதலிய வற்றில் அழுக்குப்படியாமலிருக்கமுடியாதவனுகிய உழைப்பாளியானவன், அதிர்ஷ்டவசத்தால் வேலைசெய்யாமல் உட்கார்ந்த இடம்விட்டுப்பெயராமல் ஜீவனுேபாயம் பெற்றிருக்கும் உயர்தரத்தாரைப்போல எவ்விதம் சுத்தமாயிருக்கும் வழிகளைத்தேடமுடியுமென்று சிலர் ஆட்சேபிக்கலாம். ஆனல் நெற்றிவேர்வை நிலத்தில்விழ வேலைசெய்து ஜீவிக்கும் உழைப்பாளி உட்கார்ந்தபடியே சம்பாதித்து ஜீவிக்கும் பாக்கியவான்களைவிடத் தன் உடம்பையும் உட்கருவிகளையும் சுத்தமாக வைத்திருக்கிறுனென்றே நாம் சொல்லவேண்டும். பாக்கியவான்களோ இருந்தபடியே இருந்து தங்கள் உடம்பினுள்ள உட்கருவிகளிலும் அசுத்தம் நிறைந்து தங்குவதனுலே பலவிதமான நோய்களுக்கிருப்பிடமாக விளங்குகிறுர்கள். மனிதனுடைய உள் அசுத்தங்களை அவ்வப்போது வெளிப்படுத்தப்

போதுமான அளவு வேர்வை இவர்களிடத்திலே உண்டாகின்றதில்லை. ஆகையினாலே உள்ளே உற்பத்தியாகும் அசுத்தவஸ்துக்கள அவ்வப்போதே வெளியில் தள்ளப்படாமல் அங்கங்கே அவயவங்களினுட் தங்கிக்கெட ஆரம்பித்து தேகத்திற்குக் கெடுதிவிளைகின்றன. ஆகையினாலே இப்பேர்ப்பட்டவர்கள் பலமுறை வெளியே ஸ்நானம செய்தபோதிலும் உள்ளே அசுத்தமுடையவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். ஆனால் உழைப்பாளியோ வென்றால் தன்தேக உழைப்பினாலே தினந்தோறும் ஜீவிப்பவனாதலால் அபரிமிதமான வேர்வையை வெளிப்படுத்தியும் ஆழ்ந்த சுவாசங்களினால் நெஞ்சு முதலியவற்றை உரப்படுத்தியும இன்னும் பல விததத்திலும் தேகயந்திரத்தைச்சரியான நிலமையில் வைத்திருக்கிறான்.

ஆனாலவன் கவனிக்கவேண்டியதொன்றுளது தன்உழைப்பினாலே அசுத்தங்களை வெளிப்படுத்தப்பட்ட அவ்வசுத்த வஸ்துக்கள் வெளியேவந்து தோலின் மேற்பக்கத்தே தங்கி வேர்வைக் சுழாய்களை அடைத்து மேலும் வேர்வைத்தன்மைக்குகெடுதிவிளைவிக்காதபடி அவற்றை அப்போதைக்கப்போதே அகற்றும்படியாகத் தினந்தோறும் ஸ்நானம் செய்தல்வேண்டும். இது தொழிலாளிக்கு அத்யாவசியம், அல்லாமலும் நன்றாக ஸ்நானம்செய்துவிட்டு சுத்தமான உடையணிந்துக் கொள்வதே தேகத்திற்கும் மனத்திற்கும் ஆச்சரியகரமான உற்சாகத்தையும் அமைதியையும் அளிக்கின்றன (ஸ்நானத்துக்கு குளிர்ந்த ஜலமேதக்கதென்று வைத்திய நிபுணர்களின் அபிப்பிராயம்) வேறு ஒன்றுக்குமில்லாவிட்டாலும் இந்த ஒரு காரியத்திற்காக வாயினும் தொழிலாளிபாலையில் விடுவந்ததும்ஸ்நானம் செய்துவிட்டு சுத்தமான உடைகளையணிந்துகொள்ளவேண்டும். இவ்விதம் ஒருவன் செய்துவருவானானால் இதன் பிறகு உட்கொள்ளும் இராப்போஜனத்தின் மீது பசியும் ருசியும் விருப்பமும் அவனுக்கெவ்வளவாக அதிகரிக்கிறது. பெண்டுபிள்ளைகள் அக்காலத்தே உடனிருந்தனுபவிக்கும் இன்பமானது எவ்வளவு சுகத்திற்கும் இன்பத்திற்கும் காரணமாகின்றது பாருங்கள் ஒருகுடும்பத்தின்வாழ்நாள்கள் சுகமும் இன்பமும் பொருந்தியனவாக இருக்கவேண்டுமென்றால் சுத்தமாக இருக்கவேண்டுவதவசியம் என்பதுண்மையே.

உழைப்பாளிகள் பல்துலக்கல் என்பதுபோன்ற சிறு கருமங்களையும் செவ்வையாகக் கவனித்து வருதல்வேண்டும். ஜீரண சக்திசரியாய் இருக்கவேண்டுமென்றால் பற்கள் சரியான நிலமையிலிருக்கவேண்டியதவசியம், ஆகையினாலே பற்கொப்பு போட்டுத்தந்தங்களைக் காலைமாலை இருநேரங்களிலும் நன்றாகச்சுத்தி

செய்தவரின் அவைகள் நல்லஸ்திதியிலிருந்துவரும். கைகளையும் தினந்தோறும் தொழில் முடிந்தவுடன் நன்றாகச் சுத்திசெய்து வந்தால் அவை அழகான நிலைமையிலே இருக்கும், மேலே குறிப்பிட்டவைபோன்ற சிறு விஷயங்களையும் கவனித்து நடத்தல் தொழிலாளிக்கு மிகவும் சுகத்தையும் க்ஷேமத்தையும் விளைவிப்பதாயிருக்குமென்பதில் ஆட்க்ஷேபமில்லை. (இன்னும்வரும்)

பூ. ப. செல்லக்குமாரகவுண்டர்,
கணக்கன்பட்டி

ஆலயங்கள்.

நீர்வளம், நிலவளச்சிறப்புற்றோங்கிய இப்பரதகண்டத்தில் ஒவ்வொரு கிராமத்தாரும், தமது ஊரில் ஒரு ஆலயத்தைததமது சக்திக்கேற்றபடி கட்டி வைத்திருக்கிறார்கள். அக்கட்டடங்களில் கடவுள் வசிக்கும் பிரமாணததால் அவைகளை கோவில்கள் (கோ-கடவுள், இல்-வீடு) என நாமதேயமளித்திருக்கின்றார்கள். அண்ட சராசரங்களில் எள்ளுக்குள் எண்ணெய்போல் விற்றிருக்கும் அந்தர்யாமிக்கு ஒரு அகம் ஏற்படுத்தி வைப்பது, சுத்தப்பிசகென்று கரதலாமலகம்போல விளங்கினும், அவரை உருவ பயமாய்க் கண்டு தரிசித்தால்தான், நாம் போன்ற பேதையர்களுக்கு பக்தி உண்டாகும். ஒவ்வொருவர் மனதிலும், ஈசன் குடிகொண்டிருக்கிறார். அவரை அகக்கண்ணால் வன் உணரலாகாது எனப்பலர் பகருவர். அப்படி செய்வதற்கு, இல்லறம் பூண்டொழுகும் நம்மவர்களுக்கு ஐம்பொறிகளையும் அடக்கி ஆளுந்தன்மை கிடையாது. இக்காரணம் பற்றியே அநேக முனிசிரேஷ்டர்கள் சகலப்பற்றையுந் துறந்து நிசப்தமானக் ககனஞ்சென்று, புறக்கண்ணை மூடி எங்கும் நிறைகின்ற பராபரத்தைக் காண்கின்றார்கள்.

ஆகையால் உலகப்பற்றினின்றும் நீங்காத மன்பதைகளுக்கு, உருவவிக்கிரகம் பொருந்திய ஆலயம் அத்யாவசியமே. துக்கசாகரத்தில் மூழ்கிக்கிடக்கும் நாம் இகபரசாதனங்களைப் பெறவிரும்பின், ஒழிந்தவேளையில் கோவில்சென்று ஈசனைக்கை கூப்பி வரவேண்டும். இல்லறமே நல்லறமென்று உணர்ந்த தெய்வப்புலமை திருவள்ளுவனார் சகோதரியான ஔவையும் "ஆலயந் தொழுவது சாலவுந்நன்று,, என்று கூரியதை முற்றிலும் அநுசரிக்கவேண்டும்.

சகல மதங்களிலும் முதன்மையாகப் பூர்வகாலத்தில் பிரக்யாதி பெற்றது இந்து மதமே யன்றிவேறல்ல. இம்மதத்தின் கொள்கைகளையே இதரமதஸ்தரும் கையாடி வருகிறார்கள். இம்

மதஸ்தர்கள் கடவுளுக் கிருப்பிடமமைத்திருப்பது போலவே பிறரும் அமைத்து வெவ்வேறு பெயர் தந்திருக்கிறார்கள். இந்துக்கள் கோவிலை, ஈசனுக் கிருப்பிடமாகச் சொல்லுவர். மற்றவர்கள் அதைக்கடவுளை நினைக்கும்படியான பரிசுத்தமான இடமெனப் பகருவர்.

தென் இந்தியாவில், விக்கிரகமுடைப்பவர்களான முகம்மதியர்கள், விசேஷமாய் படையெடுக்காதபடியால், வட இந்தியாவைவிட, இவ்விடத்தில் எண்ணிறந்த பிரமாண்டமான கோவில்களிருக்கின்றன. நந்தேயம் தென்தேயமாகையால்இவ்விடத்திலுள்ள ஆலயங்களின் பரிபாலனங்களைச்சற்றுவரையலானேன்.

திரிமூர்த்திகளில் பிரமனுக்குத் தனியான கோவில் கிடையாதாகையால், சந்நிதானங்களை, மற்றத் துவிதமூர்த்திகளுக்கும் அவர்கள் குடும்பஸ்தர்களுக்கும் கட்டிவைத்திருக்கிறார்கள். சாதாரணமாய் ஒவ்வொரு கோவிலுக்கும மானியங்களோ அல்லது ரொக்கக்கையிருப்போ விருக்கின்றன. இவையுமின்றி சர்க்காரும் கொஞ்சம் பொருளுதவி செய்து வருகிறார்கள். வரவுக்கேற்றசெலவு செய்யும் பொருட்டு ஒவ்வொரு ஆதீனத்திற்குஞ் சிலகாரியஸ்தர்கள் தர்மகர்த்தர்களாக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இவர்களில் பலர், சாமிகாரியங்களைச்சரிவர நடத்திவருகிறார்கள். சிலர், வேலிபயிரைமேய்வது போலவே கோவில் சொத்தையே வேலையாக்கி விடுகிறார்கள். அரசன் அன்றுசொல்லும், தெய்வம்நின்றுகொல்லும் என்னும் வாங்கியத்திற்கிணங்க, பிறகு அவர்கள் பலாபலன்களை உப்புதின்றவன் தண்ணீர்குடிப்பதுபோல் அநுபவிக்கிறார்கள்.

தெய்வந்தொழுவது போல் தொழும் சகலரும் போலி வைஷ்ணவரும் சைவருமேயன்றி, உண்மையான பக்தர்களைக் காண்பது அத்திப்பூவைக் காண்பதுபோலாகும். ஆலயஞ்செல்பவர் பலரும் முருக்கு மீசையரும் கிருக்கு சடாயரும ஊசிப்பொட்டருமன்றி உண்மையான மதாசார குலாச்சாரப்படி சென்று வணங்குவர் சிலரே. ஸ்திரீகளும் பிறர்நகைகளையாகிலும் இரவல் வாங்கி, பாதாதி கேசபரியந்தம், ஒட்டைக்கேற்றுவது போல் ஏற்றிக்கொண்டு வண்டியிலேறிச் செல்வர். சிலகள்வர், விபூதி உருத்திராக்ஷ மணிந்து, அவ்விடஞ்சென்று எனக்கு இன்று திருடவழிகாட்டும் ஜெகதீசா வென்று, உள்ளத்திற்குள் நினைத்து வணங்குவர். அவர்களுக்கும் துணை இருப்பான் அனுதைரக்ஷகன்.

திருப்பதி முதலிய சந்நிதிகளுக்குச் செல்லும் ஜனங்கள் பிரார்த்தனைக்காக வெள்ளியிலேயோ பொன்னிலேயோ செய்த வஸ்துக்களை சாமி கைங்கரியமாகச் செலுத்துவார்கள். சகல

மும் அவருடைய சொத்துகள். அவற்றை ஜனங்களுக்கு செய்யாமல் செய்த உதவிபோல் கொடுத்தார். இவர்கள், தாங்கள் நன்றிபறிதல் உள்ளவர்கள் எனக் காண்பிக்கும் பொருட்டு அவைகளைத் திருப்பி பகவானுக்குக் கொடுக்கிறார்கள். சிலர், உன்னைத் தரிசித்ததற்கடையாளம் எமக்கு அழகு வேண்டியதில்லை யென்று பொட்டையடித்துக்கொண்டு கோலுங்குடுவையுங் கரங்கொண்டு கும்பலில் கோவிந்தாவென்று பகவந்நாமசங்கீர்த்தனஞ் செய்கிறார்கள். சந்நிதானங்களிலுள்ள ஸ்தானிகர்களோ வாணி ஆசைகோணி கொள்ளாது எனப் பணப்பித்து பிடித்தவர்கள், எதைக் கண்டாலுந் தக்ஷணையென்கிறார்கள். சாமிதரிசனங்கூட தக்ஷணையில்லாமல்முடியாது. ஒருகாசுகூடக் கையில் இல்லாதகோவணாண்டிக்கு தரிசனங் கொடுக்காத சாமி மற்றவர்களுக்குக் கொடுத்தென்னபயன் இது மூலவரின் பாரபக்ஷமன்று. ஆளுக்கேற்ற வேஷம்போடும் குருக்களின் கொடுங்கோன் முறைமையே.

இப்பேர்ப்பட்ட துர்க்குணங்களினால் இம்மதம் பிறதேசங்களில் பரவப்பட்டு பிறரால் நன்குமதிக்கப்படவில்லை. திக்கற்ற பறையர்களை ஆலயங்களில் சேர்க்காமல் கைவிட்டபடியால் அவர்களும் பிறமதத்திற்கு இரையானார்கள் அவர்கள் நீசர்களென்று நம்மவர் சொல்லுவார்கள், நீசகுலத்தில் பிறந்து வளர்ந்த திருவள்ளுவ நாயனாரின் குறள் தமிழ் வேதமாகவில்லையா? குப்பையில் கிடந்தாலும் குன்றுமணியின் நிறங் கெடுமோ. நத்தை வயிற்றிலும் முத்து பிறக்குமல்லவா. சிதம்பரங்கோவிலில் சேர்க்கப்படாத நந்தனாரும் சிவகடாக்ஷம் பெற்று முத்தியடையவில்லையா.

ஆனால் கோவிலுக்குள் சென்று கடவுளைத் தியானிக்க அகச்சுத்தி இன்றியமையாததே யொழிய புறச்சுத்தி அநாவசியம். இரண்டுமிருந்தால் பொன்மலர்நாற்றமுடைத்து என்பதற்கொப்பாகும். பிறவிக்கடலைத் தாண்டுவதற்கு பக்திதான் ஒரு தெப்பமாகிறது. வீண்டம்பத்தைக்காட்டிலும் பக்திதான் பிரதானம். மகம்மதியனான கபீரும் விஷ்ணுத்தியானம் பெற்று கபீர்தாசராகவில்லையா. நம்முடைய மதம் பரவவேண்டுமானால், பிறமதஸ்தர்கள் இம்மதத்தை விரும்பினால் அவர்களை நமது கோவில்களில் சேர்த்து நம்மவர்களாகக் கருதவேண்டும். இதைப்பொய்யென்று அன்னியமதங்களை அநுசரிக்கிறவர்களை தக்கபோதனைகளால் தடுக்கவேண்டும். இஃது விழலுக்கிறைத்த நீராகப் போகாமல் பயன்படுமென்று நம்பிமுடிக்கலாயினேன்.

ஸ்ரீமதி. **S. H. D.** மனோரஞ்சிதம்.